

meget stor Byrde for de Bognmænd, som holde disse Vogne, naar de paa disse Toure ei skulde kunne lruge dem med bredsælgede Hjul. Naar den ærede Landsktingsmand har gjort opmærksom paa, at der er Omnibusser, som ikke kunne kaldes luffede, saa er det heller ikke sagt i denne Lov, at de just skulde være luffede; der er nævnt „Omnibusser“ i Almindelighed; det er et Begreb, som nu engang har dannet sig; man veed, hvilke Vogne man skal kalde saaledes efter almindelig Sprogbrug, og jeg tvivler ikke om, at, naar der blev optaget et Skjon, vilde en Vogn, som den omtalte, der havde Skjærm over sig og var forsynet med Gardiner paa Siderne, blive benævnet „Omnibus“ og vilde altsaa høre ind under denne Lov. Jeg skulde ogsaa i det Hele taget troe, at det er naturligt, at enhver luffet Vogn, der skal føre det samme Antal Personer som en aaben Vogn, maa være bygget sværere, idet den luffede Overdeel, som bekendt, virker paa Vognens sikke Gang og fordrer mere Styrke, end hvor ingen saadan Overdeel er anbragt. Endelig forekommer det mig, at man ved en Sag som denne ikke let skal gaae udenfor de locale Autoriteters Indstillinger. Det er dog naturligt, at Magistraten i Kjøbenhavn og Politidirecteuren bedst kunne veie begge Hensyn, nemlig deels Hensynet til den Skade, som Steenbroen lider af de meget svære Vognes smalsælgede Hjul, og deels Hensynet til de vedkommende Næringsdrivende, saa at man ikke vaalægger dem for stor en Byrde. ved at befale dem at give deres Vogne en Indrætning, der kunde hindre Benyttelsen af dem paa visse Steder, og altsaa skade dem i deres Bedrift. Naar den ærede Landsktingsmand under denne Sag har stillet en Opfordring til mig om at yttre mig over Grund-

sætningerne for de communale Byrderes Udredelse, navnlig til Amtsrepartitionsfondene, og om der ikke kunde ventes en anden Rigningsbasis end Hartkornet, saa kan jeg for det Første svare, at fortiden er det ikke paatænkt, og dernæst, at det ligger udenfor denne Sag og fordrer, naar man skulde gaae ind derpaa, en saa vanskelig og omhyggelig Drøftelse af flere forskellige Forhold, at jeg ikke troer at turde indlade mig paa at forsøge en saadan Drøftelse, hvorpaa jeg heller ikke i dette Dieblif er forberedt. Jeg skal imidlertid bemærke, at det vel er sandt, at Kjøbenhavns Amts Repartitionsfond og Kjøbenhavns Amts Hartkornbrugere vistnok have større Byrder end de andre Amters, og at den større pecuniære Byrde, det større Pengebeløb, de udrede, har været under Forhandling ikke saa Gange, navnlig i Roestilde Provinzialstænder, men paa den anden Side maa man heller ikke glemme, at Nærheden af Hovedstaden betydeligt forøger Producternes Værdi i de nærmeste, to til tre Mil fra Hovedstaden liggende Sogne, og at dette altid er blevet gjort gjældende under de vidtløftige Forhandlinger af denne Sag, og navnlig under Forhandlingerne om Oprettelse af nye Bomme for Amtets Regning, hvilke Forhandlinger dog ikke have ført til noget Resultat, idet man dengang kom til den Afsluelse, at, naar man veiede Fordelene mod Byrderne, fandt der en nogenlunde Ligelighed Sted, og at altsaa Lovgiveren ikke turde give særegne Love for dette Amt. Det andet Spørgsmaal om en anden Basis for Byrdernes Fordeling end Hartkornet, navnlig, om Vælfserne til Amtet ikke ogsaa skulde lignedes efter Formue og Leilighed, er, som sagt, et Spørgsmaal, der vedkommer hele Riget, og er ikke til Forhandling her i dette Dieblif.